

International Criminal Tribunal
for the former Yugoslavia
Tribunal Pénal International
pour l'ex-Yugoslavie

“BOSANSKI ŠAMAC” (IT-95-9) SIMIĆ *i drugi*

Tužilac protiv Blagoja Simića, Miroslava Tadića, Sime Zarića

BLAGOJE SIMIĆ

Osuđen za progone počinjene protivpravnim hapšenjem i zatočenjem civila bosanskih Muslimana i bosanskih Hrvata

Predsjednik Opštinskog odbora Srpske demokratske stranke i predsjednik srpskog Kriznog štaba (kasnije preimenovanog u Ratno predsjedništvo) u opštini Bosanski Šamac, u sjevernoistočnoj Bosni i Hercegovini; bio je najviši civilni funkcioner u opštini

- Osuđen na 15 godina zatvora

Krivična djela za koja je osuđen (primjeri):

Progona počinjeni protivpravnim hapšenjima i zatočenjem civila bosanskih Muslimana i bosanskih Hrvata; okrutno i nehumano postupanje, uključujući premlaćivanje, mučenje, prisilni rad i zatočenje u nehumanim uslovima; i deportaciju i prisilnu premještanje (zločini protiv čovječnosti)

- Simić, kao predsjednik opštinske skupštine i Kriznog štaba, bio je najviši civilni funkcioner u opštini Bosanski Šamac. Znao je da su njegova uloga i ovlaštenja od suštinske važnosti za postizanje zajedničkog cilja progona.

Rođen	1960.
Optužnica	Prvobitna optužnica: 21. jul 1995.; prva izmijenjena optužnica: 25. avgust 1998., druga izmijenjena optužnica: 11. decembar 1998.; treća izmijenjena optužnica: 15. maj 2001.; četvrta izmijenjena optužnica: 20. decembar 2001.; peta izmijenjena optužnica: 30. maj 2002.
Datum predaje	12. mart 2001.
Prebačen na MKSJ	12. mart 2001.
Prvo i daljnja stupanja pred Sud	15. mart 2001., izjasnio se po svim tačkama da nije kriv
Presuda Pretresnog vijeća	17. oktobar 2003., osuđen na 17 godina zatvora
Presuda Žalbenog vijeća	28. novembar 2006., osuđen na 15 godina zatvora
Kazna izdržana	Dana 27. marta. 2007., prebačen u Veliku Britaniju na izdržavanje kazne; u kaznu mu je uračunato vrijeme provedeno u pritvoru od 12. marta 2001.; prijevremeno puštanje na slobodu odobreno 15. februara 2011. (stupilo na snagu 16. marta 2011.)

MIROSLAV TADIĆ

Osuđen za progone počinjene deportacijama i prisilnim premještanjem

Pomoćnik komandanta za pozadinu u Četvrtom odred, komandant Štaba civilne zaštite, član Kriznog štaba po službenoj dužnosti i odgovorni član komisije za razmjenu u opštini Bosanski Šamac

- Osuđen na osam godina zatvora

Krivična djela za koja je osuđen (primjeri):

Progoni počinjeni deportacijama i prisilnim premještanjem (zločini protiv čovječnosti)

- Tadić je znatno *pridonio* deportacijama nesrpskih civila pomaganjem i podržavanjem; znao je da zatvorenici u Bosanskom Šamcu koji su kasnije raseljeni nisu Srbi po nacionalnosti, i znao je za njihova hapšenja, zatočenje i okrutno i nehumano postupanje prema njima u zatočeničkim objektima u Bosanskom Šamcu.
- Tadić je imao namjeru da trajno raseli nesrpske civile iz njihovih domova u opštini Bosanski Šamac. Bio je aktivan u razmjenama nesrpskih civila i njegova je namjera bila da se ti nesrpski civili ne vrate, ili je u njmanju ruku znao da njegovi postupci vjerojatno mogu dovesti do trajnog raseljavanja tih nesrpskih civila.

Rođen	12. maj 1937. u Novom Gradu, opština Odžak
Optužnica	Prvobitna optužnica: 21. jul 1995.; prva izmijenjena optužnica: 25. august 1998., druga izmijenjena optužnica: 11. decembar 1998.; treća izmijenjena optužnica: 15. maj 2001.; četvrta izmijenjena optužnica: 20. decembar 2001.; peta izmijenjena optužnica: 30. maj 2002.
Datum predaje	14. februar 1998.
Prebačen na MKSJ	15. februar 1998.
Prvo i daljnja stupanja pred Sud	17. februar 1998., izjasnio se po svim tačkama da nije kriv; 3. septembra 1998., izjasnio se po svim tačkama da nije kriv
Presuda Pretresnog vijeća	17. oktobar 2003., osuđena na osam godina zatvora
Kazna izdržana	3. novembra 2004. odobreno mu je prijevremeno puštanje na slobodu, koje je stupilo na snagu 4. novembra 2004.

SIMO ZARIĆ

Osuđen za progone počinjene okrutnim i nehumanim postupcima, uključujući premlaćivanje, mučenje i zatočenje u nehumanim uslovima

Pomoćnik komandanta za obavještajni rad, izviđanje, moral i informisanje u Četvrtom odredu; načelnik Službe nacionalne bezbjednosti u Bosanskom Šamcu od 29. aprila 1992. do 19. maja 1992. i zamjenik predsjednika Građanskog savjeta u Odžaku

- Osuđen na šest godina zatvora

Krivična djela za koja je optužen (primjeri):

Progoni počinjeni okrutnim i nehumanim postupanjem, uključujući premlaćivanje, mučenje i zatočenje u nehumanim uslovima (zločini protiv čovječnosti)

- Zarić je vršio ispitivanja nesrpskih zatočenika koji su držani u zatočeničkim objektima u opštini. Iako on lično nije tukao zatvorenike, kao izuzetno angažirana i poštovana osoba u društvenom i kulturnom životu Bosanskog Šamca, ohrabrivao je i pružao moralnu podršku onima koji su to činili.

Rođen	25. jul 1948. u Trnjaku, opština Odžak
Optužnica	Prvobitna optužnica: 21. jul 1995.; prva izmijenjena optužnica: 25. august 1998., druga izmijenjena optužnica: 11. decembar 1998.; treća izmijenjena optužnica: 15. maj 2001.; četvrta izmijenjena optužnica: 20. decembar 2001.; peta izmijenjena optužnica: 30. maj 2002.
Datum predaje	24. februar 1998.
Prebačen na MKSJ	25. februar 1998.
Prvo i daljnja stupanja	26. februar 1998, izjasnio se po svim tačkama da nije kriv; 3. septembra 1998.,

pred Sud	izjasnio se po svim tačkama da nije kriv
Presuda Pretresnog vijeća	17. oktobar 2003., osuđen na šest godina zaatvora
Kazna izdržana	21. januara 2004. odobreno prijevremeno puštanje na slobodu koje je stupilo na snagu 28. januara 2004.

STATISTIČKI PODACI

Broj sudskih dana	234
Broj svjedoka optužbe	43
Broj svjedoka odbrane	Blagoje Simić: 29 Miroslav Tadić: 28 Simo Zarić: 35
Broj svjedoka koje je pozvalo Pretresno vijeće	1
Broj dokaznih predmeta optužbe	190
Broj dokaznih predmeta odbrane	Blagoje Simić: 183 Miroslav Tadić: 196 Simo Zarić: 56

SUĐENJE

Početak suđenja	10. septembra 2001.
Završne riječi	30. jun 2003. - 4. jul 2003.
Pretresno vijeće II	sudija Florence Ndepele Mwachande Mumba (predsjedavajući), sudija Sharon Williams, sudija Per-Johan Viktor Lindholm
Tužilaštvo	Peter McCloskey , Gramsci Di Fazio, Philip Weiner, David Re
Odbrana	Za Blagoja Simića: Igor Pantelic/Srdan Vuković Za Miroslava Tadića: Novak Lukic/ Dragan Krgović Za Simu Zarića: Borislav Pisarević/Aleksandar Lazarević
Presuda	17. oktobar 2003.

ŽALBENI POSTUPAK

Žalbeno vijeće	Judge Mehmet Güney (presiding), Judge Mohamed Shahabuddeen, Judge Liu Daqun, Judge Andrésia Vaz, Judge Wolfgang Schomburg
Tužilaštvo	Peter Kremer, Barbara Goy, Steffen Wirth
Odbrana	Igor Pantelić, Peter Murphy
Presuda Žalbenog vijeća	28. novembar 2006.

POVEZANI PREDMETI

Po geografskom području

KARADŽIĆ (IT-95-5/ 18) “BOSNA I HERCEGOVINA” I “SREBRENICA”
MILOŠEVIĆ (IT-02-54) “KOSOVO, HRVATSKA I BOSNA I HERCEGOVINA”
PLAVŠIĆ (IT-00-39 AND 40/1) “BOSNA I HERCEGOVINA”
ŠEŠELJ (IT-03-67)
STANIŠIĆ & SIMATOVIĆ (IT-03-69)
STANIŠIĆ, MIĆO (IT-04-79)
TODOROVIĆ (IT-95-9/1) “BOSANSKI ŠAMAC”

OPTUŽNICA I OPTUŽBE

Prvobitna optužnica protiv Stevana Todorovića, Blagoja Simića, Miroslava Tadića, Sime Zarića, Milana Simića i Slobodana Miljkovića potvrđena je 21. jula 1995.

Dana 25. augusta 1998. dobijeno je dopuštenje da se izmijeni optužnica protiv Tadića, Zarića i Milana Simića, koji su svi bili u pritvoru i ta trojica optuženih su ponovo stupili pred Sud i izjasnili se o dodatnim optužbama iz prve izmijenjene optužnice. Nakon smrti Slobodana Miljkovića 8. augusta 1998., optužnica protiv njega je povučena. Dana 27. septembra 1998., na MKSJ je prebačen Stevan Todorović. Dana 30. septembra 1998. izjasnio se po svim optužbama da nije kriv.

Druga izmijenjena optužnica protiv Todorovića, Blagoja Simića, Tadića, e Zarića i Milana Simića potvrđena je 11. decembra 1998. prilikom daljnjeg stupanja pred Sud 21. januara 1999., Todorović se izjasnio po svim optužbama iz druge izmijenjene optužnice da nije kriv. Dana 13. decembra 2000., Todorović se potvrdno izjasnio o krivici po tački 1 optužnice i postupak protiv njega je odvojen od postupka protiv drugih optuženih.

Dana 12. marta 2001., Blagoje Simić se predao Međunarodnom sudu i izjasnio po svim optužbama da nije kriv. Treća izmijenjena optužnica protiv Blagoja Simića, Tadića, Zarića i Milana Simića potvrđena je 15. maja 2001., a četvrta izmijenjena optužnica je potvrđena 20. decembra 2001., a podnesena 9. januara 2002. Dana 15. maja 2002., Milan Simić se izjasnio krivim po dvije tačke optužnice - za mučenje kao zločin protiv čovječnosti - koje se nalaze u četvrtoj izmijenjenoj optužnici. Pretresno vijeće je 28. maja 2002. razdvojilo predmet Milana Simića od predmeta Simić *i drugi*. i naložilo tužilaštvu da podnese petu izmijenjenu optužnicu. Ta optužnica koja tereti Blagoja Simića, Tadića i Zarića podnesena je 30. maja 2002.

Blagoje Simić je bio optužen na osnovu individualne krivične odgovornosti (član 7(1) Statuta Međunarodnog suda) za:

- **Progone na političkoj, rasnoj i vjerskoj osnovi; deportacije;** (zločini protiv čovječnosti, član 5),
- **protivzakonite deportacije ili premeštanja;** (teška kršenja Ženevskih konvencija, član 2)

Miroslav Tadić je bio optužen na osnovu individualne krivične odgovornosti (član 7(1) Statuta Međunarodnog suda) za:

- **Progone na političkoj, rasnoj i vjerskoj osnovi; deportacije;** (zločini protiv čovječnosti, član 5),
- **protivzakonite deportacije ili premještanja;** (teška kršenja Ženevskih konvencija, član 2)

Simo Zarić je bio optužen na osnovu individualne krivične odgovornosti (član 7(1) Statuta Međunarodnog suda) za:

- **Progone na političkoj, rasnoj i vjerskoj osnovi; deportacije;** (zločini protiv čovječnosti, član 5),
- **protivzakonite deportacije ili premještanja;** (teška kršenja Ženevskih konvencija, član 2)

PRETPRETRESNI POSTUPAK

Tadić i Zarić su privremeno pušteni na slobodu od 19. aprila 2000. do 3. septembra 2001.

SUĐENJE

Suđenje Milanu Simiću i suoptuženom Blagoju Simiću, Tadiću i Zariću počelo je 10. septembra 2001. Dana 15. maja 2002., Milan Simić se izjasnio krivim po dvije tačke optužnice za mučenje kao zločin protiv čovječnosti, sadržane u četvrtoj izmijenjenoj optužnici. Pretresno vijeće je 28. maja 2002. razdvojilo predmet Milana Simića od predmeta Simić *i drugi* (vidi podatke o predmetu za Milana Simića IT-95-9/2). Optužba je završila s izvođenjem svojih dokaza 3. septembra 2002. Odbrana je počela izvoditi svoje dokaze 12. novembra 2002., a završila 4. juna 2003. Završne riječi su održane u sedmici od 30. juna do 4. jula 2003.

ODLUKA NA OSNOVU PRAVILA 98bis

Po završetku izvođenja dokaza optužbe, odbrana može zatražiti odbacivanje predmeta, ukoliko smatra da izvedeni dokazi nisu dovoljni kako bi dokazali optužbe. Ako Pretresno vijeće smatra da Tužilaštvo nije izvelo dovoljne dokaze za određenu optužbu ili optužbe, vijeće može odbaciti predmet ili određene optužbe prije početka izvođenja dokaza odbrane.

Dana 9. oktobra 2002., Pretresno vijeće je u usmenoj odluci izreklo oslobađajuću presudu za tri optužena za:

- aspekt "uništavanja" imovine civila bosanskih Hrvata, bosanskih Muslimana i drugih nesrpskih civila, uključujući stambene i poslovne objekte, ličnu imovinu i stoku kao što je navedeno u paragrafima 13(f), 14(c) i 15(f) optužnice (tačka 1, progoni); i
- cijelo krivično djelo uništavanja ili namjernog nanošenja štete ustanovama posvećenim religiji kao što je sadržano u paragrafima 13(g), 14(f) i 15(g) optužnice.

Ostale tačke optužnice ostale su na snazi.

PRESUDA PRETRESNOG VIJEĆA

Blagoje Simić, ljekar, bio je predsjednik Opštinskog odbora Srpske Demokratske Stranke i predsjednik srpskog Kriznog štaba u opštini Bosanski Šamac, a na predsjedničkom položaju ostao je i nakon što je Krizni štab preimenovan u Ratno predsjedništvo. On je bio najviši civilni funkcioner u opštini. Miroslav Tadić, nastavnik u penziji, bio je pomoćnik komandanta za pozadinu u Četvrtom odredu, komandant štaba civilne zaštite, član Kriznog štaba po službenom položaju i odgovorni pripadnik Komisije za razmjenu u opštini Bosanski Šamac. Simo Zarić je bio pomoćnik komandanta za obavještajne poslove, izviđanje, moral i informisanje u 4. odredu, načelnik za nacionalnu bezbjednosti u Bosanskom Šamcu od 29. aprila 1992. do 19. maja 1992. i pomoćnik predsjednika Civilnog savjeta u opštini Odžak.

Pretresno vijeće je konstatovalo da su događaji koji su se odigrali u opštinama Bosanski Šamac i Odžak između 17. aprila 1992. i 31. decembra 1993. predstavljali rasprostranjeni i sistematski napad na civilno stanovništvo. Taj napad obuhvatao je nasilno preuzimanje vlasti u Bosanskom Šamcu od strane pripadnika paravojske i srpske policije, te djela progona i deportacije koja su uslijedila protiv nesrpskih civila. Pretresno vijeće se takođe uvjerilo da su neki pripadnici 17. taktičke grupe JNA 17. aprila 1992. bili prisutni u gradu Bosanskom Šamcu. Tokom gore spomenutog razdoblja u Republici Bosni i Hercegovini vladalo je stanje oružanog sukoba i postojao je neksus između oružanog sukoba i djela optuženih.

Pretresno vijeće nije razmatralo pitanje da li je oružani sukob po svom karakteru bio međunarodni ili ne. Po mišljenju Pretresnog vijeća, tvrdnje koje je optužba iznijela u optužnici o stanju oružanog sukoba nisu odbrani pružile informacije o materijalnim činjenicama u smislu nadležnosti za optužbu o protivpravnoj deportaciji ili premještanju, na osnovu člana 2 Statuta. Pretresno vijeće je smatralo da prilikom odlučivanja o optužbama protiv optuženih Vijeće nije moglo donositi pravne procjene o činjenicama koje nisu u skladu s Optužnicom, tako da je shodno tome odbacilo tačku 3 Optužnice.

Pretresno vijeće je konstatovalo da Izmijenjena optužnica i navodi optužbe nisu bili dovoljno detaljni i konkretni, tako da nisu odbranu upozorili na to da optužba ima namjeru osloniti se na teoriju udruženog zločinačkog poduhvata, a ne samo na temeljni oblik udruženog zločinačkog poduhvata. Pretresno vijeće je stoga razmatralo samo temeljni oblik udruženog zločinačkog poduhvata u skladu s članom 7(1) Statuta, uz druge oblike krivične odgovornosti pobrojane u tom članu.

Pretresno vijeće je tada nastavilo tako što je iznijelo svoje zaključke u vezi s individualnom krivičnom odgovornošću za djela u osnovi progona, kako se za njih tereti u tački 1 Optužnice za svakog optuženog. Pretresno vijeće je počelo svojim zaključcima u vezi s učešćem optuženih, u okviru udruženog zločinačkog poduhvata, u počinjenju progona.

Pretresno vijeće se na osnovu dokaza osvjedočilo da su članovi Kriznog štaba, uključujući Blagoja Simića kao predsjednika, srpsku policiju, zajedno s načelnikom policije Stevanom Todorovićem koji je istovremeno bio i član Kriznog štaba, srpsku paravojsku, uključujući "Debelog" (Srećko Radovanović, "Pukovnik"), "Crnog" (Dragan Đorđević), "Lugara" (Slobodan Miljković) i "Lakija" (Predrag Lazarević), te 17.

taktičku grupu JNA, bili učesnici temeljnog oblika udruženog zločinačkog poduhvata, pri čemu su dijelili istu namjeru da sprovedu zajednički plan progona nesrpskih civila u opštini Bosanski Šamac.

Pretno vijeće je zaključke o zajedničkom planu udruženog zločinačkog poduhvata izvelo na osnovu svih okolnosti. Postojalo je dovoljno dokaza da bi se zaključilo kako su učesnici udruženog zločinačkog poduhvata djelovali zajedno da bi sproveli plan koji je obuhvatao nasilno preuzimanje vlasti u gradu Bosanskom Šamcu, zauzimanje vitalnih objekata i institucija u gradu i progon nesrpskog civilnog stanovništva iz opštine Bosanski Šamac u razdoblju koje se navodi u Optužnici. Taj zajednički plan bio je usmjeren na počinjenje progona nesrba, uključujući i djela protivpravnog hapšenja i lišavanja slobode, surovog i nehumanog postupanja, što je obuhvatalo premlaćivanja, mučenje, prisilni rad i zatočenje u nehumanim uslovima, deportacije i prisilno premještanje.

Blagoje Simić, kao predsjednik Skupštine opštine i Kriznog štaba (kasnije preimenovanog u Ratno predsjedništvo), bio je na vrhu udruženog zločinačkog poduhvata na opštinskom nivou. On je bio najviši funkcioner civilnih vlasti u opštini Bosanski Šamac. On je znao da su njegova uloga i ovlasti bile od suštinske važnosti za ostvarenje zajedničkog cilja progona. Pretno vijeće se uvjerilo da su Blagoje Simić i drugi učesnici djelovali s istom namjerom da ostvare svoj zajednički cilj - progon. Pretno vijeće je smatralo da, iako je Blagoje Simić bio učesnik udruženog zločinačkog poduhvata, ne postoje dokazi za zaključak da su i Miroslav Tadić i Simo Zarić bili učesnici.

Što se tiče djela preuzimanja vlasti silom, onako kako se tereti kao za djelo u osnovi progona u tački 1, Pretno vijeće je zaključilo da to djelo ne dosiže stepen težine kao drugi zločini protiv čovječnosti, te samo po sebi ne predstavlja progon. Međutim, Pretno vijeće je primijetilo da nasilno preuzimanje vlasti može poslužiti kao temelj za počinjenje drugih djela progona, budući da osigurava uslove potrebne za prihvatanje i sprovođenje postupaka kojima se zadire u temeljna prava građana na osnovu njihove političke, etničke ili vjerske pripadnosti.

Pretno vijeće se osvjedočilo da su nakon preuzimanja vlasti u opštini Bosanski Šamac 17. aprila 1992., te tokom cijele 1992. godine, vršena hapšenja širokih razmjera bosanskih Muslimana i bosanskih Hrvata u opštini od strane lokalne srpske policije i paravojske iz Srbije. Hapšenja su vršili i neki pripadnici 4. odreda. Nesrbi su hapšeni na rasnoj i političkoj osnovi, a ne zato što bi postojala razumna sumnja da su počinili neko krivično djelo definisano nacionalnim ili međunarodnim pravnim normama. Civili nesrbi bili su zatočeni u objektima u Bosanskom Šamcu, u policijskoj stanici (SUP), zgradi Teritorijalne odbrane (TO), osnovnoj i srednjoj školi, u Zasavici, Crkvini i na drugim mjestima u Bosni i Hercegovini, uključujući Brčko i Bijeljino. Lišavanje slobode i dugotrajno zatočenje bili su proizvoljni i bez pravne osnove. Zatočenicima nisu navedeni razlozi za lišavanja slobode i dugotrajno zatočenje, a tek u nekoliko slučajeva su sprovedena suđenja u Bijeljini i Batkoviću, koja nisu poštovala prava na pravično suđenje, slobodu i ličnu sigurnost zajamčena članovima 5 i 6 Evropske konvencije o ljudskim pravima, te članovima 9 i 14 Međunarodnog pakta o građanskim i političkim pravima.

Pretno vijeće je konstatovalo da jedini razumni zaključak koji se iz tih činjenica može izvući jeste da je dr. Blagoje Simić imao istu namjeru kao i drugi učesnici u udruženom zločinačkom poduhvatu, sprovodeći zajednički plan progona, te da je u tom udruženom zločinačkom poduhvatu učestvovao putem protivpravnog lišavanja slobode i zatočenja nesrpskih civila. Policija, paravojska, Krizni štab i 17. taktička grupa JNA djelovali su zajedno kako bi održali sistem hapšenja i lišavanja slobode. Kao predsjednik Kriznog štaba, Blagoje Simić je predsjedao sastancima na kojima se raspravljalo o radu opštinskih organa vlasti. Načelnik policije Stevan Todorović podnosio je Kriznom štabu izvještaje o lišavanju slobode i zatočenju u Bosanskom Šamcu. Blagoje Simić je bio na položaju na kojem je imao velik utjecaj i kontrolu i na tom položaju nije preduzimao nikakve značajnije korake da bi spriječio daljnja lišavanja slobode i zatočenja.

Pretno vijeće se nije uvjerilo da su postojale dovoljni dokazi da je Miroslav Tadić učestvovao u protivpravnom lišavanju slobode i zatočenju nesrba. Iako je Miroslav Tadić znao za diskriminatornu namjeru udruženog zločinačkog poduhvata, na osnovu njegovog položaja člana Komisije za razmjenu ne može se smatrati da su djela ili propusti Miroslava Tadića u znatnoj mjeri utjecali na počinjenje protivpravnih lišavanja slobode i zatočenja, te kao takvi nisu predstavljali pomaganje i podržavanje udruženog zločinačkog poduhvata.

Pretno vijeće se nije uvjerilo da je Simo Zarić učestvovao u protivpravnim hapšenjima i lišavanju slobode nesrba. U svojstvu pomoćnika komandanta za obavještajne poslove, izviđanje, moral i informisanje u 4. odredu vršio je ispitivanja zatočenika u SUP-u i u Brčkom. Pretno vijeće se nije uvjerilo da su ta djela u znatnoj mjeri doprinijela počinjenju protivpravnih hapšenja i lišavanja slobode.

Simo Zarić nije izdavao naredjenja za hapšenja i u nekoliko situacija se založio za puštanje na slobodu zatočenika.

Što se tiče optužbe protiv Sime Zarića u vezi s ispitivanjem uhapšenih i zatočenih bosanskih Hrvata, bosanskih Muslimana i drugih nesrpskih civila i prisiljavanja tih civila da potpišu lažne i iznuđene izjave, Pretresno vijeće je konstatovalo da, iako su postojali dokazi da je Simo Zarić vršio ispitivanja zatočenika u policijskoj stanici (SUP) u Bosanskom Šamcu i u Brčkom, nisu postojali dokazi da ih je on prisiljavao da potpišu lažne i iznuđene izjave. Osim toga, Pretresno vijeće je smatralo da ispitivanja, onako kako se izolovano terete, ne ispunjavaju uslov težine da bi predstavljala progon i zločin protiv čovječnosti. Pretresno vijeće je stoga djela ispitivanja, u okviru terećenja za progon, razmatralo zajedno s djelima surovog i nehumanog postupanja.

Pretresno vijeće je smatra da je terećenje za "surovo i nehumano postupanje [...] uključujući premlaćivanja, mučenje, prisilni rad i zatočenje u nehumanim uslovima" (naglasak dodan) previše neprecizno i nekonkretno da bi odbrani dalo informacije o incidentima koji nisu izričito navedeni u Izmijenjenoj optužnici, što je bitno umanjilo mogućnost optuženih da pripreme svoju odbranu. Stoga se Pretresno vijeće nije bavilo nijednim oblikom surovog i nehumanog postupanja koji izlazi izvan kategorija premlaćivanja, prisilnog rada i zatočenja u nehumanim uslovima. Međutim, Pretresno vijeće se uvjerilo da se za mučenje ne tereti u smislu radnje u osnovi surovog i nehumanog postupanja, nego se za surovo i nehumano postupanje i za mučenje tereti na istoj razini, kao za djela u osnovi progona.

Pretresno vijeće je konstatovalo da su zatočenici podvrgavani opetovanim premlaćivanjima od strane paravojske i srpske policije, kojima im je nanošena velika bol i patnja, kako duševna, tako i tjelesna, što predstavlja surovo i nehumano postupanje. Ta djela su počinjena na diskriminatornoj osnovi, i predstavljaju progon. Druga djela, koja su obuhvatala seksualne delikte, čupanje zuba i prijetnje pogubljenjem, predstavljaju mučenje. Ta djela bila su uzrok velikih tjelesnih i duševnih boli i patnji, a činjena su radi diskriminacije na etničkoj osnovi. Nesrpski civili zatočeni u objektima u Bosanskom Šamcu, Crkvini i Bijeljini, bili su zatočeni u nehumanim uslovima, što je predstavljalo surovo i nehumano postupanje. Nisu raspolagali s dovoljno prostora, hrane ili vode i bili su izvrgavani ponižavajućim i uvredljivim postupcima. Patili su zbog nehigijenskih uslova i nisu imali odgovarajuću ljekarsku njegu. Pretresno vijeće konstatuje da su bili zatočeni u nehumanim uslovima na diskriminatornim osnovama. Pretresno vijeće se, međutim, nije uvjerilo van razumne sumnje da su životni uslovi u kojima su nesrbi držani u Zasavici predstavljali zatočenje u nehumanim uslovima.

Pretresno vijeće se uvjerilo da je Blagoje Simić učestvovao u udruženom zločinačkom poduhvatu progona nesrpskih zarobljenika u zatočeničkim objektima u gradu Bosanskom Šamcu putem surovog i nehumanog postupanja, uključujući premlaćivanja, mučenje i zatočenje u nehumanim uslovima. Međutim, Pretresno vijeće se nije uvjerilo da je on učestvovao u udruženom zločinačkom poduhvatu progona nesrpskih zatočenika putem surovog i nehumanog postupanja u zatočeničkim objektima u Crkvini, Brčkom i u Bijeljini.

Pretresno vijeće se nije uvjerilo da je optužba izvela dovoljno dokaza da bi dokazala da je ponašanje Miroslava Tadića u znatnoj mjeri pridonijelo počinjenju zločina. Pretresno vijeće se nije uvjerilo da je Miroslav Tadić raspolagao dovoljnim ovlastima da bilo kojeg od počinioaca spriječi u počinjenju djela progona, uključujući premlaćivanja, mučenje i zatočenje u nehumanim uslovima, protiv nesrpskih zatvorenika u zatočeničkim centrima u Bosanskom Šamcu, Crkvini, Brčkom ili Bijeljini.

Pretresno vijeće se uvjerilo da je Simo Zarić pomagao i podržavao udruženi zločinački poduhvat progona nesrpskih zarobljenika u zatočeničkim objektima u Bosanskom Šamcu putem surovog i nehumanog postupanja, uključujući premlaćivanja, mučenje i zatočenje u nehumanim uslovima. Simo Zarić je ispitivao premlaćene nesrpske zatvorenike. Pretresno vijeće je prihvatilo da on nije sudjelovao u premlaćivanjima i da se s njima nije slagao. Međutim, Pretresno vijeće je konstatovalo da je njegovo učestvovanje u ispitivanjima, kao i u intervjuu TV Novi Sad s nesrpskim zatvorenicima pružilo ohrabrenje i moralnu podršku počiniocima surovog i nehumanog postupanja s nesrpskim zatvorenicima. U tom kontekstu Pretresno vijeće je uzelo u obzir da je Simo Zarić bio bivši načelnik SUP-a u Bosanskom Šamcu, pomoćnik komandanta za obavještajne poslove u 4. odredu i osoba koja je bila veoma angažovana i uživala ugled u društvenom i kulturnom životu u Bosanskom Šamcu. Pretresno vijeće nije pridalo osobitu važnost njegovom kratkotrajnom vršenju dužnosti načelnika za nacionalnu bezbjednost u Bosanskom Šamcu. Pretresno vijeće je konstatovalo da te karakteristike Sime Zarića dokazuju van razumne sumnje da je njegovo učestvovanje u ispitivanjima značajno uticalo na počinjenje djela zlostavljanja. Iako Pretresno vijeće nije bilo uvjereno da je Simo Zarić dijelio diskriminatornu namjeru počinilaca, Pretresno vijeće je konstatovalo da je Simo Zarić bio svjestan te namjere. Zbog toga je Pretresno vijeće bilo uvjereno van

razumne sumnje da Simo Zarić snosi krivičnu odgovornost kao pomagač i podržavalac progona. Njegova krivična odgovornost obuhvatala je surove i nehumane postupke počinjene do jula 1992., kada je imenovan za predsjednika Civilnog vojnog savjeta opštine Odžak.

Pretno vijeće se, međutim, nije uvjerilo da je Simo Zarić dijelio ili da je bio svjestan diskriminatorne namjere počinilaca progona putem surovog i nehumanog postupanja, uključujući premlaćivanja, mučenje i zatočenje u nehumanim uslovima, u Brčkom i Bijeljini. Dokazi koje je izvela optužba nisu pokazali van razumne sumnje da je Simo Zarić raspolagao takvom sviješću. Simo Zarić je prihvatio samo to da je znao za progone nesrpskih civila u zatočeničkim objektima u Bosanskom Šamcu. Pretno vijeće se nije van razumne sumnje uvjerilo da je Simo Zarić u znatnoj mjeri pridonio progonu nesrpskih zarobljenika putem surovog i nehumanog postupanja, uključujući premlaćivanja, mučenje i zatočenje u nehumanim uslovima, u Crkvini.

Pretno vijeće se uvjerilo da su u smislu kršenja normi međunarodnog humanitarnog prava civili bili prisiljavani da kopaju rovove, grade bunkere i da rade na drugim vojnim zadacima na liniji fronte, gdje su bili izloženi opasnim uslovima i gdje su se nalazili u situaciji visokog rizika da budu ranjeni ili ubijeni. Pretno vijeće je prihvatilo da je prisiljavanje civila da rade u uslovima opasnim po život u suprotnosti s obavezom humanog postupanja sa civilima, zajamčenom Ženevskim konvencijama, što predstavlja surovo i nehumano postupanje. Pretno vijeće se uvjerilo da su civili na takve zadatke slani na diskriminatornoj osnovi i da oni ispunjavaju uslov težine koji se traži za progon.

Pretno vijeće je nadalje bilo uvjereno da su nesrpski civili izvirgavani ponižavajućem prisilnom radu. I dok pojedini incidenti ponižavajućeg rada možda ne ispunjavaju traženi uslov težine za progon, Pretno vijeće je prihvatilo da su takvi zadaci bili dio obrasca postupaka usmjerenih protiv političkog i ekonomskog vodstva bosanskih Muslimana i bosanskih Hrvata. Pretno vijeće se uvjerilo da ponižavajući radni zadaci ispunjavaju traženi stepen težine i predstavljaju progon.

Pretno vijeće je prihvatilo da su određene vrste poslova, što obuhvata pripremu hrane, održavanje sistema opskrbe energijom i vodom, kao i poljoprivredne radove, bili nužni za dobrobit zajednice, te da su, čak ako su i bili obavezni, oni dopustivi u skladu s međunarodnim humanitarnim pravom. Nije bilo utvrđeno van razumne sumnje da su uslovi u kojima je takav rad obavljan bili takvi da bi predstavljali surovo i nehumano postupanje ili da su ti radni zadaci bili dovoljne težine da bi predstavljali progon.

Pretno vijeće je prihvatilo da su bosanski Muslimani i bosanski Hrvati, koji su prisiljavani da pljačkaju kuće osoba koje su katkada dobro poznavali i vrlo poštovali, bili izvirgnuti ponižavajućem postupanju. Vijeće, međutim, nije bilo uvjereno da je učestvovanje Kriznog štaba u prisiljavanju civila da putem programa prisilnog rada pljačkaju utvrđeno van razumne sumnje.

Pretno vijeće je zaključilo da je Sekretarijat za narodnu odbranu, tijelo koje je bilo zaduženo da sprovodi program prisilnog rada, bilo odgovorno Kriznom štabu. Stoga je Vijeće zaključilo da je Krizni štab bio taj koji je bio odgovoran za slanje ljudi na rad u opasnim uslovima.

Pretno vijeće je bilo uvjereno da je opasan i ponižavajući prisilni rad kojem su podvirgavani bosanski Muslimani i bosanski Hrvati bio dio udruženog zločinačkog poduhvata progona nesrpskih civila u opštinama Bosanski Šamac i Odžak. Pretno vijeće je bilo uvjereno da je Blagoje Simić namjeravao izlagati bosanske Muslimane i Hrvate opasnom i ponižavajućem radu. Kao predsjednik Kriznog štaba, a kasnije i Ratnog predsjedništva, učestvovao je u postavljanju i razrješenju načelnika opštinskog odsjeka za odbranu. Bio je svjestan cjelokupne situacije u opštini, kao i činjenice da se civili koriste za kopanje rovova i druge opasne vojne zadatke. Nije preduzeo mjere u okviru svojih ovlaštenja da prekine tu praksu.

Premda se uvjerilo da je Miroslav Tadić bio svjestan postojanja programa prisilnog rada, Pretno vijeće nije bilo uvjereno da je on dijelio namjeru dr. Blagoja Simića i drugih učesnika u udruženom zločinačkom poduhvatu, niti da je bio svjestan njihove namjere da bosanske Muslimane i bosanske Hrvate podvirgavaju opasnom i ponižavajućem radu. Premda dokazi idu u prilog činjenici da je Miroslav Tadić bio uključen u program prisilnog rada, Pretno vijeće nije bilo uvjereno da je učestvovao u prisiljavanju nesrba da obavljaju opasne ili ponižavajuće poslove.

Pretno vijeće nije bilo uvjereno da su izvedeni dokazi išli u prilog zaključku da je Simo Zarić znatno doprinio opasnom ili ponižavajućem prisilnom radu.

Pretno vijeće je prihvatilo da je neposredno nakon prisilnog preuzimanja vlasti u Bosanskom Šamcu došlo do masovnog pljačkanja na individualnoj osnovi. Premda je pokazano da su u pljačkanje nesrpske

imovine bili uključeni pripadnici paravojnih snaga, pojedini pripadnici 4. odreda, policajci i obični civili srpske nacionalnosti, Pretresno vijeće nije bilo uvjereno da je uloga Kriznog štaba u tim radnjama dokazana van razumne sumnje. Pretresno vijeće je prihvatilo iskaze svjedoka odbrane da je Krizni štab preduzeo neke mjere za zaštitu imovine koju su napustile pojedine porodice, odnosno imovine u vlasništvu javnih preduzeća.

Premda je Pretresno vijeće prihvatilo da su u pljačkanju učestvovali neki civili koji su se svakog jutra skupljali pred zgradom mjesne zajednice radi odlaska na radnu obavezu, ono nije bilo uvjereno da su postojali dokazi van razumne sumnje da je Krizni štab naredio da se pljačka. Svjedoci koji su bili prisiljeni na pljačkanje rekli su u svom iskazu da su ponekad dobivali uputstva od civila srpske nacionalnosti koji su pljačkali zajedno s njima, ili od vozača koji su pljačkali za svoju ličnu korist, da je opljačkana roba tovarena na privatna vozila i da nije postojala nikakva kontrola.

S obzirom na dosad izneseno, Pretresno vijeće nije bilo uvjereno da je raširena pojava pljačkanja i otimanja imovine bosanskih Muslimana i Hrvata bila dio zajedničkog plana da se progone nesrpski civili. Premda se u ovom predmetu nije osporavalo da su optuženi znali da se vrši pljačka, Pretresno vijeće nije bilo uvjereno da je njihovo namjerno učestvovanje u bilo kom obliku dokazano van razumne sumnje.

Premda je Krizni štab Srpske opštine Bosanski Šamac donio neke odluke kojima se krši pravo nesrpskih civila da se prema njima jednako postupi, Pretresno vijeće nije bilo uvjereno da su takve odluke imale dovoljnu težinu da bi tvorile progon.

Pretresno vijeće je bilo uvjereno da su nesrpski civili deportovani iz opštine Bosanski Šamac u Hrvatsku, te iz Batkovića u Lipovac. Drugi nesrpski civili su premješteni unutar Bosne i Hercegovine, odnosno, iz opštine Bosanski Šamac u Dubicu. Pretresno vijeće nije bilo uvjereno van razumne sumnje da je premještanje nesrpskih civila iz opštine Bosanski Šamac u Zasavicu i Crkvinu sprovedeno u namjeri da se oni trajno rasele, pa iz tog razloga zaključuje da ti nesrbi nisu prisilno premješteni. Pretresno vijeće isto tako nije bilo uvjereno da prebacivanje nesrpskih zatvorenika iz jednog zatočeničkog centra u drugi, na području Bosne i Hercegovine pod kontrolom Srba, predstavljalo prisilno premještanje ako ne postoji namjera optuženih da se žrtve ne vrate. Pretresno vijeće je zaključilo da nijedan od optuženih nije krivično odgovoran za prisilno premještanje nesrpskih zatvorenika iz jednog zatočeničkog objekta u drugi, budući da Pretresno vijeće nije bilo uvjereno da su optuženi imali namjeru da te zatvorenike trajno rasele.

U pogledu krivične odgovornosti Blagoja Simića, većina je bila uvjerena da je učestvovao u udruženom zločinačkom poduhvatu progona nesrpskih civila time što ih je deportovao i prisilno premještao. Pretresno vijeće je uzelo u obzir to što je Krizni štab, čiji je predsjednik bio dr. Blagoje Simić, redovno dobivao informacije o razmjenama od Miroslava Tadića. Blagoje Simić je 2. oktobra 1992. godine, kao predsjednik Ratnog predsjedništva, potpisao imenovanja za civilnog Odbora za razmjenu koji je jednom mjesečno izvještavao Ratno predsjedništvo o svojim aktivnostima. Pretresno vijeće je također uzelo u obzir to što je sistem razmjena postojao tokom perioda od otprilike godinu i po dana, te zaključilo da Blagoje Simić nije preduzeo dovoljne mjere da spriječi protivpravno raseljavanje nesrba. Pretresno vijeće je bilo uvjereno da je Blagoje Simić bio svjestan da se protivpravno raseljavaju ljudi koji po nacionalnosti nisu Srbi. Pretresno vijeće se uvjerilo da rašireno i neprekidno maltretiranje nesrpskih civila i njihovo kasnije raseljavanje dokazuju da su učesnici u udruženom zločinačkom poduhvatu progona tih civila imali istu namjeru da ih trajno rasele. Jedini razuman zaključak koji se mogao izvesti iz svih ovih radnji koje imaju karakter progona jeste da je namjera izvršilaca bila da se žrtve ne vrate. Prema tome, Pretresno vijeće je bilo uvjereno da je Blagoje Simić imao namjeru diskriminacije u pogledu protivpravnog raseljavanja tih nesrpskih civila. Iz tih razloga Pretresno vijeće je zaključilo da je Blagoje Simić učestvovao u udruženom zločinačkom poduhvatu progona kroz deportacije i prisilno premještanje.

U pogledu krivične odgovornosti Miroslava Tadića, Pretresno vijeće je zaključilo da nije dokazano van razumne sumnje da je Miroslav Tadić učestvovao u udruženom zločinačkom poduhvatu progona nesrpskih civila kroz njihovo protivpravno raseljavanje; međutim, vijeće je bilo uvjereno van razumne sumnje da je Miroslav Tadić znatno pridonio deportaciji nesrpskih civila pomaganjem i podržavanjem. Miroslav Tadić je bio svjestan da su učesnici u udruženom zločinačkom poduhvatu progona nesrpskih civila kroz deportacije postupali s diskriminacijskom namjerom. U tom kontekstu, Pretresno vijeće je uzelo u obzir to da je Miroslav Tadić znao da zatvorenici u Bosanskom Šamcu koji su kasnije raseljeni nisu Srbi po nacionalnosti i da je znao da se oni hapse i drže u zatočeništvu i da se sa njima u zatočeničkim objektima u Bosanskom Šamcu postupi surovo i nehumano. U pogledu namjere Miroslava Tadića da trajno raseli nesrpske civile, Pretresno vijeće nije prihvatilo izjave Miroslava Tadića da on nije nikada želio da neki od njegovih sugrađana zauvijek odu i da je uvijek postojala mogućnost da se vrate. Pretresno vijeće je bilo uvjereno

van razumne sumnje da je optužba predočila dovoljno dokaza u prilog tome da je Miroslav Tadić imao namjeru da trajno raseli nesrpske civile iz njihovih domova u opštini Bosanski Šamac. Pretresno vijeće je bilo uvjereni da se iz njegovog znatnog i neprekidnog djelovanja na razmjeni nesrpskih civila mogao izvesti jedino zaključak da je namjera Miroslava Tadića bila da se ti nesrpski civili ne vrate odnosno, da je u najmanju ruku znao da njegovi postupci vjerovatno mogu da prouzroče trajno raseljavanje tih nesrpskih civila, ali je bio ravnodušan prema toj posljedici. Iz tih razloga, Pretresno vijeće je bilo uvjereni da Miroslav Tadić snosi krivičnu odgovornost kao pomagač i podržavalac u progonima kroz deportacije.

Kada je riječ o Simi Zariću, Pretresno vijeće je zaključilo da je Krizni štab odredio da će on, zajedno s Miroslavom Tadićem i Božom Ninkovićem, biti uključen u sastavljanje spiskova Srba zatočenih u Odžaku prije razmjene koja je izvršena 25./26. maj 1992. godine u Dubici, budući da je rodom iz mjesta Trnjak Zorica u opštini Odžak i da je mogao dati informacije o mnogima od tih zatočenih Srba. Međutim, Pretresno vijeće nije bilo uvjereni da je optužba predočila dovoljno dokaza da pokaže van razumne sumnje da je Simo Zarić postupao s namjerom diskriminacije, odnosno da je bio svjestan namjere učesnika u udruženom zločinačkom poduhvatu da vrše progon nad nesrpskim civilima kroz prisilna premještanja. Pretresno vijeće isto tako nije bilo uvjereni da je Simo Zarić učestvovao u protivpravnoj deportaciji nesrpskih civila 4./5. jula 1992. u Lipovcu. Premda je Pretresno vijeće prihvatilo dokaze da je Simo Zarić bio prisutan na mjestu razmjene, Pretresno vijeće je zaključilo da optužba nije predočila dovoljno dokaza da bi van razumne sumnje dokazala da prisustvo Sime Zarića, odnosno neki njegov postupak prije te razmjene, tvore učestvovanje u toj razmjeni.

Pretresno vijeće je bilo uvjereni van razumne sumnje da su Blagoje Simić i Miroslav Tadić krivično odgovorni za deportaciju nesrpskih civila, zločin protiv čovječnosti prema članu 5(d) Statuta, na temelju istog ponašanja koje je u osnovi djela deportacije iz tačke 1. U pogledu Sime Zarića, Pretresno vijeće je zaključilo da optužba nije predočila dovoljno dokaza da pokaže van razumne sumnje da on snosi krivičnu odgovornost za deportaciju prema članu 5(d) Statuta.

U skladu sa sudskom praksom Žalbenog vijeća po pitanju kumulativnih osuda, Pretresno vijeće je prilikom određivanja kazne uzelo u obzir činjenicu da se osude za različite zločine propisane Statutom mogu izricati na osnovu jednog te istog ponašanja samo ako svaki dotični zločin sadrži bitno različit element koji zahtijeva dokazivanje nekog elementa koji nije sadržan u onom drugom. U slučaju kada samo jedan od zločina sadrži bitno različit element, Vijeće mora izreći osudu samo za taj zločin, kao uže definisano djelo.

Dok zločin deportacije kao zločin protiv čovječnosti ne sadrži bitno različit element od zločina progona, progon zahtijeva postojanje bitno različitog elementa diskriminacijske namjere. Stoga je Pretresno vijeće zaključilo da izricanje kumulativne osude za deportaciju kao zločin protiv čovječnosti i progon putem deportacije nije dopustivo, te je stoga izreklo osudu samo za progon, kao uže definisani zločin.

Prema tome, Pretresno vijeće je osudilo Blagoja Simića za progon kao zločin protiv čovječnosti na osnovu protivpravnog hapšenja i lišavanja slobode civila, bosanskih Muslimana i bosanskih Hrvata, surovog i nehumanog postupanja, uključujući premlaćivanje, mučenje, prisilni rad i zatočavanje u nehumanim uslovima, te deportacije i prisilnog premještanja. Miroslav Tadić je osuđen za zločine protiv čovječnosti, za progon, na osnovu deportacije i prisilnog premještanja. Simo Zarić je osuđen za zločine protiv čovječnosti, za progon, na osnovu radnji surovog i nehumanog postupanja, uključujući premlaćivanje, mučenje, prisilni rad i zatočenje u nehumanim uslovima.

U pogledu Blagoja Simića, Pretresno vijeće je uzelo kao otežavajući faktor njegov položaj vodećeg člana udruženog zločinačkog poduhvata, čija je svrha bila da se preuzme vlast u opštini Bosanski Šamac i da se gnusnim progonima s tog teritorija odstrane bosanski Muslimani i bosanski Hrvati. Štaviše, Pretresno vijeće je naglasilo da je Blagoje Simić, kao najvažniji civilni vođa u opštini, imao posebnu odgovornost prema cjelokupnom stanovništvu. Pretresno vijeće je prihvatilo i da su ranjiv položaj žrtava, s obzirom na to da ih se držalo u zatočeništvu, te činjenica da je Blagoje Simić kao ljekar bio veoma svjestan njihove patnje, takođe predstavljali otežavajuće okolnosti. Kao olakšavajuće okolnosti Pretresno vijeće je prihvatilo dobrovoljnu predaju Blagoja Simića Međunarodnom sudu, njegovo opšte vladanje u odnosu na postupak, dobro ponašanje u pritvoru i ranije nekažnjavanje za krivična djela.

U odnosu na Miroslava Tadića, Pretresno vijeće je uzelo u obzir njegovu aktivnu ulogu u procesu razmjena i status žrtava koje zbog činjenice da su bile lišene slobode i zbog drugih okolnosti nisu imale mogućnost izbora u vezi sa svojom razmjenom. Pretresno vijeće je prihvatilo kao olakšavajući faktor činjenicu da je Miroslav Tadić pomogao nekim bosanskim Muslimanima tokom rata, njegovu dobrovoljnu predaju Međunarodnom sudu, njegovo kajanje, njegove lične okolnosti, kao i nepostojanje ranijih osuda.

U pogledu Sime Zarića, Pretresno vijeće je zaključilo da su njegova uloga aktivnog pripadnika 4. odreda, njegova ovlaštenja i ranjivost žrtava koje su bile podvrgavane redovitom maltretiranju u zatočeništvu predstavljali otežavajuće faktore. Pretresno vijeće je prihvatilo kao olakšavajuće faktore njegova nastojanja da ublaži patnje nekim žrtvama i njegova nastojanja da preduzme mjere protiv nekih zločina, njegovo kajanje, dobrovoljnu predaju, lične uslove i nepostojanje ranijih krivičnih osuda.

Dana 17. oktobra 2003., Pretresno vijeće je optužene osudilo kako slijedi:

Blagoje Simić je osuđen na osnovu individualne krivične odgovornosti (član 7(1) Statuta Međunarodnog suda) za:

- **Progone na osnovu protivpravnog lišavanja slobode i zatočenja civila, bosanskih Muslimana i bosanskih Hrvata, surovog i nehumanog postupanja, uključujući prelaćivanje, mučenje, prisilni rad i zatočenje u nehumanim uslovima, te deportacije i prisilno premještanje (zločini protiv čovječnosti, član 5).**

Kazna: 17 godina zatvora.

Miroslav Tadić je osuđen osnovu individualne krivične odgovornosti (član 7(1) Statuta Međunarodnog suda) za:

- **Progone na osnovu deportacija i prisilnog premještanja (zločini protiv čovječnosti, član 5).**

Kazna: osam godina zatvora.

Simo Zarić je osuđen osnovu individualne krivične odgovornosti (član 7(1) Statuta Međunarodnog suda) za:

- **Progone na osnovu okrutnog i nehumanog postupanja, uključujući prelaćivanje, mučenje, i zatočenje u nehumanim uslovima (zločini protiv čovječnosti, član 5).**

Kazna: šest godina zatovra.

Sudija Lindholm je priložio odvojeno i djelimično protivno mišljenje.

Simo Zarić je pušten 28. januara 2004. nakon što je 21. januara 2004. odobren njegov zahtjev za prijevremeno puštanje. Miroslavu Tadiću je prijevremeno puštanje odobreno 3. novembra 2004, a stupilo je na snagu 4. novembra 2004.

ŽALBENI POSTUPAK

Dana 17. novembra 2003., Blagoje Simić je podnio najavu žalbe, a žalbeni podnesak je podnesen 17. juna 2004.

Dana 16. septembra 2004., Žalbeno vijeće je odobrilo Simićev zahtjev da podnese izmijenjenu najavu žalbe koju je zatim podnio 22. septembra 2004.

Dana 2. juna 2006., pretres o žalbi je održan pred Žalbenim vijećem.

PRESUDA ŽALBENOG VIJEĆA

Presuda Žalbenog vijeća izrečena je 28. novembar 2006. Žalbeno vijeće je preinačilo nalaz Pretresnog vijeća da je Blagoje Simić učestvovao u udruženom zločinačkom poduhvatu čiji je cilj bio progon nesrba u opštini Bosanski Šamac, u sjevernoj Bosni.

Žalbeno vijeće je konstatovalo da Simić nije bio obaviješten da je optužen za učestvovanje u udruženom zločinačkom poduhvatu sve dok optužba nije završila s izvođenjem svojih dokaza, zbog čega je suđenje bilo nepravično.

Žalbeno vijeće je takođe preinačilo Simićevu osuđujuću presudu za progone na osnovu okrutnog i nehumanog postupanja u obliku mučenja i premlaćivanja.

Međutim, Žalbeno vijeće je potvrdilo Simićevu osuđujuću presudu za pomaganje i podržavanje progona u obliku protivpravnih hapšenja i pritvaranja nesrpskih civila, zatočenja nesrpskih civila u nehumanim uslovima, prisilnog rada bosanskih Hrvata i bosanskih Muslimana i prisilnog premještanja nesrpskih civila.

Žalbeno vijeće je smanjilo kaznu za Blagoja Simića na 15 godina zatvora.

U kaznu mu je uračunato vrijeme koje je proveo u pritvoru od 12. marta 2001. Dana 27. marta 2007., Blagoje Simić je prebačen u Ujedinjeno Kraljevstvo na izdržavanje kazne. Dana 15. februara 2011., Simiću je odobreno prijevremeno puštanje na slobodu.

Dokument je pripremila Služba za komunikacije/Media Outreach Web. Svi glavni dokumenti MKSJ-a dostupni su na adresi: www.un.org/icty
International Criminal Tribunal for the former Yugoslavia. Churchillplein 1, 2517 JW The Hague, Netherlands.